

Đề bài

Kể chuyện mười năm sau em trở lại mái trường mà hiện nay em đang học.

Hãy tưởng tượng những thay đổi có thể xảy ra.

Bài làm 1

Thu Hà và Thu Hồng là hai chị em sinh đôi, giống nhau như hai giọt nước. Năm nay, cả hai đều lên lớp 6A, do cô Hoa Lan dạy văn làm giáo viên chủ nhiệm. Ngày 16 tháng 12 năm ngoái, trường Đồng Nga mở hội kỉ niệm tám mươi năm ngày thành lập trường. Vui ơi là vui! Nhưng mà mệt quá! Vì hai chị em tham gia những ba tiết mục chào mừng: hai bài hát, một điệu múa đôi, được khán giả vỗ tay rào rào.

Tối hôm ấy, hai chị em được bố mẹ cho phép đi ngủ sớm. Nhưng kì chưa, trằn trọc mãi mà có ngủ được đâu. Càng lạ hơn nữa là khi thếp đi, cả hai cùng mơ một giấc mơ thật đẹp giống nhau: ngày hội trường Đồng Nga mười năm sau, khi ấy Thu Hà và Thu Hồng đã hai mươi một tuổi, năm tháng rười, đang là sinh viên năm cuối trường Đại học Sư phạm Hà Nội. Bồi hồi về thăm lại trường xưa.

Nhớ lại mười năm trước khi hai cô gái nhỏ vừa tạm biệt mái trường tiểu học Đồng Nga – ngôi trường thân yêu dưới bóng hoàng lan, gắn bó suốt 5 năm học, với bao kỉ niệm ngọt ngào để chuyển qua trường trung học cơ sở mới xây dựng ở ngoài đồng. Quả thật, trường mới xây dựng bề thế hơn nhiều. Nhưng phải có một thời gian khá lâu mới quen, mới thích ngôi trường mới này. Năm tháng trôi nhanh, tốt nghiệp THCS lên PTTH, vào học ở trường Xuân Tỉnh, rồi bốn năm qua, Hồng và Hà được đào tạo chính qui ở trường Đại học Sư phạm. Vậy mà cô gái làng Chè này chỉ mong có ngày trở về thăm ngôi trường tuổi thơ yêu dấu.

Thì giờ đây, ngày ấy cũng tới! Hối không xông xáo, không náo nức sao được.

Thướt tha và dịu dàng trong hai bộ áo dài lụa trắng, Thu Hà và Thu Hồng dắt tay nhau men theo dọc bờ đê đã thành dải đường lụa mịn màng dung dăng đi tới trường. Cổng trường kia rồi! rục rờ cờ hoa, khẩu hiệu, băng rôn chào mừng. Lão tiên đồng hoàng lan, trải qua mười năm gió bụi, mà hình như chẳng già đi chút nào, vẫn tỏa hương thơm ngát. Trong hương hoa thoang thoang, dưới bóng rợp của tán lá tầng tầng, tai vẫn nghe tiếng loa truyền đi lời diễn văn chào mừng kỉ niệm trường của cô hiệu trưởng – nhà giáo ưu tú Đỗ Hòa Lan (Cô giáo chủ nhiệm của hai chị em hồi lớp 6, ba năm trước đã được bầu làm người lãnh đạo cao nhất của trường học lớn với 2000 học sinh khu vực Đồng Nga, cầu Thăng Long này). Mắt hai chị em như loa lóa trước bao sắc màu lộng lẫy của hoa, của bóng bay, khăn quàng đỏ rực trên ngực của hàng ngàn thiếu nhi, nhi đồng khuôn mặt bừng sáng, hớn hở niềm vui.

Phần nghi lễ đã qua từ lúc nào. Hai chị em vội đi chào các thầy, cô giáo cũ. Cô Hòa Lan mỗi tay ôm một đứa, nụ cười rộng mở và nước mắt quanh mi.

– Trời! Hai đứa con gái của cô đã lớn, xinh thế này ư? Sang năm ra trường có định về quê dạy học không đấy?

– Vâng, thưa cô, có chứ ạ!

Hồng, Hà lúu rúu đáp. Bụi phấn còn vương hay sương chiều đã phảng phất trên mái tóc dài buông ngày ấy của cô, nay cũng đã ngắn, mỏng khá nhiều.

Tạm rời tay cô, Hồng, Hà rào bước tới căn phòng, nơi hai chị em ngồi học năm lớp 5. Thay đổi nhiều quá! Hà thốt lên ngạc nhiên khi bước chân vào căn phòng sáng trưng, hiện đại. Hóa ra bây giờ học sinh được học theo các phòng bộ môn: phòng học toán, phòng học văn, sử, địa, sinh, thể dục... Căn phòng học của hai chị em ngày xưa nay trở thành phòng chuyên dạy văn với năm dàn máy vi tính, hệ mới nhất. Trên tường treo chân dung của các tác giả được học trong chương trình. Sát tường phía dưới là sách giáo khoa Tiếng Việt, kể chuyện, các tạp chí, tập san, báo Văn nghệ... Bảng phát trắng tinh. Máy chiếu hắt đặt ở góc phải. Micro bốn chiếc. Bàn ghế học sinh xếp ba dãy, mỗi dãy bốn bàn, mỗi bàn ngồi có hai người. Mỗi lớp không vượt quá 25 học sinh.

– Chẳng thua gì phòng học của ĐHSPT Hà Nội, Hồng nhỉ? Hà tấm tắc khen.

Năm mươi phòng phục vụ cho việc dạy học trong một tòa nhà năm tầng với hệ thống thang máy và điều hòa nhiệt độ, vẫn đứng cách tòa nhà cổ với cây hoàng lan, cây sấu, cây phượng, cây bàng... cũng chẳng già đi bao nhiêu... Một khoảng sân gạch vuông đồ, không rêu.

– Lão tiên đồng hoàng lai ơi! Hoàng lan!

Nhất định sang năm chị em cháu sẽ về đây làm cô giáo, để được sớm chiều bên ông, dìu dắt lớp đàn em, để được đền ơn các thầy cô, đền ơn mái trường no ấm, đền ơn cả bóng mát và hương thơm của hoàng lan tiên ông nữa đây.

– Về đi! Về đi!...V...ề...đ...i!

Tiếng cây già giục gọi hay tiếng loa truyền thanh vang động, kéo dài làm hai chị em bừng tỉnh giấc. Chết thôi đã sáng banh mắt ra rồi. Mọi chuyện chỉ là mơ, một giấc mơ thật đẹp.

Bài làm 2

Sau bốn năm miệt mài học tập ở trường Đại học Bách khoa, tôi đã trở thành kỹ sư và được nhận vào làm việc trong một nhà máy cơ khí của tỉnh nhà. Thời gian trôi đi nhanh quá! Mới ngày nào đó tôi là cậu học sinh lớp 6, thoát cái đã mười năm. Bao kỷ niệm của tuổi học trò tinh nghịch, đáng yêu vẫn còn tươi rói trong ký ức...

Năm nay, ngày nhà giáo Việt Nam 20 tháng 11 vào đúng ngày thứ bảy. Tôi trở về thăm các thầy cô giáo và thăm ngôi trường cũ mà tôi xa cách đã lâu.

Hồi tôi học lớp 6A do cô Nhân dạy toán làm chủ nhiệm, tôi được cử làm lớp trưởng. Các bạn trong lớp tin nhiệm, phần vì tôi học khá, phần vì tôi rất nhiệt tình trong mọi công việc của lớp.

Trường tôi nằm trong một khu đất rộng có tường xây xung quanh. Đoạn đường dẫn đến quốc lộ 1 vào tới cổng trường rộng chừng sáu mét, hai bên trồng bạch đàn. Chiếc bảng đề tên trường màu xanh, nổi bật hàng chữ trắng: *Trường trung học cơ sở Võ Thị Sáu*, từ xa đã nhìn thấy rất rõ. Ba dãy phòng học lợp tôn nối nhau theo hình chữ U, ở giữa là sân trường với cột cờ đặt trước cửa phòng Ban giám hiệu. Hình ảnh ngôi trường cũ thân yêu luôn hiện trong trí nhớ của mình. Về thăm trường lần này, tôi hi vọng thấy lại những gì quen thuộc một thời.

Nhưng sao lạ thế này!? Vẫn tên trường cũ, vẫn con đường dẫn vào trường ngày nào những hàng cây ấy thì đã cao vút, thân tròn thẳng tắp. Mặt đường tráng sỏi măng phẳng phiu. Cổng trường được xây dựng bề thế và quét vôi trắng trông rất đẹp.

Ấn tượng nhất là ngôi trường ba tầng cao sừng sững, mái ngói đỏ tươi. Tường quét vôi vàng, cửa lớn cửa sổ sơn xanh nhìn thật hài hòa. Hai bên là hai dãy phòng làm việc của Ban giám hiệu, hội trường, thư viện, phòng thí nghiệm, phòng vi tính và phòng truyền thống của trường. Trước cửa các lớp học đều có bồn hoa. Hoa cúc, hoa hồng lung linh trước gió. Sau trường là vườn sinh vật trồng nhiều loại cây. Mỗi cây đều có gắn bảng đề tên thường gọi và tên khoa học. Quả là một sự thay đổi lớn lao và kì diệu.

Gặp lại các thầy cô cũ, lòng tôi trào lên một niềm xúc động lạ thường. Các thầy cô vẫn nhớ đến tôi, trêu mếu gọi tên tôi và hỏi thăm tôi về mọi mặt. Cô Nhân xiết tay tôi thật chặt, chúc mừng tôi đã trưởng thành. Tôi thăm nghĩ: “Dù có đi đâu, về đâu, mình cũng mãi mãi nhớ về ngôi trường này, về các thầy cô và các bạn bè yêu quý”.

Bài làm 3

Năm nay là năm 2018, thời gian trôi đi thật nhanh, mười năm mà như mới một ngày. Tôi là sinh viên năm ba trường Đại học Khoa học Tự nhiên. Nhân dịp kỉ niệm 95 năm ngày thành lập trường trung học cơ sở của tôi, tôi cùng các bạn lớp 6A ngày nào về thăm lại mái trường xưa.

Chúng tôi đang trên ô tô tới trường. Tôi nhìn ra ngoài đường đông vui nhộn nhịp mà lòng cũng hớn hờ chẳng kém. Trong tôi không còn những cảm xúc ngỡ ngàng của học sinh mới vào trường mà bây giờ là tình cảm ngập tràn nhớ thương của học sinh cũ. Mái trường Trưng Vương thân yêu của tôi so với những ngày xưa đã có nhiều đổi khác.

Người ta thường nói cửa là bộ mặt của căn nhà cũng như biển hiệu là bộ mặt của ngôi trường. Dòng chữ tên trường nổi bật giữa nền màu xanh. Cây phượng ngày xưa nay đã cao hẳn lên trông như một cái ô che cho tấm biển

trường. Khu để xe cho học sinh đã được lắp mái che cẩn thận, bảo đảm trời mưa xe không bị ướt.

Trường tuy vẫn giữ vẻ cổ kính nhưng những bức tường được sơn lại màu vàng rất đẹp dưới ánh nắng mùa thu. Thư viện đã có thêm nhiều loại sách mới giúp các em học sinh bổ sung những điều lí thú. Sau khi đọc vài cuốn chúng tôi đi lên phòng hiệu trưởng. Bộ bàn ghế cũ ngày nào nay được thay bằng bộ sa lông sang trọng. Những tập hồ sơ được xếp gọn gàng trong tủ kính.

Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu, không biết lớp học cũ bây giờ thế nào? Tôi liền rủ các bạn đi xem lớp cũ. Chúng tôi thật sự ngạc nhiên vì sự thay đổi quá nhiều. Bàn ghế đã được đánh vecni lại trông như mới. Một màn hình tinh thể lỏng choáng gần hết bức tường thay cho chiếc bảng đen ngày xưa. Máy điều hòa được lắp đặt trong phòng học giúp học sinh thoải mái trong những ngày nóng nực. Phòng học trông rộng rãi, thoáng đãng hẳn ra. Truyền thống “Dạy hay, học giỏi” của trường được thể hiện qua những tấm bằng khen treo ở phòng truyền thống.

Đã đến giờ làm lễ kỉ niệm, chúng tôi vội vã ra sân trường dự. Ở đây, giữa cảnh nhộn nhịp, tưng bừng, chúng tôi gặp các thầy cô giáo cũ. Trong số các thầy cô trong trường cũng có nhiều thầy cô mới. Chúng tôi nhận ra cô Hòa, giáo viên chủ nhiệm lớp 6A ngày ấy. Chúng tôi vội đến bên cô. Ai cũng hỏi thăm sức khỏe cô và hỏi cô có nhận ra mình không? Cô ngỡ ngàng một lúc rồi cười nói: “À! Thì ra là các em. Cô làm sao quên được tập thể 6A ngày nào, nghịch ngợm nhưng cũng giàu tình cảm”. Chúng tôi râm ran trò chuyện. Một thầy giáo trông đã già, mặt có nhiều nếp nhăn, dáng đi chậm chạp từ từ, tiến lại. Chúng tôi tíu tít chào các thầy cô và hỏi thăm nhiều điều. Bỗng có một giọng nói trong trẻo, vang lên. Đó là cô hiệu trưởng nhà trường hỏi chúng tôi đang theo học. khi phát biểu xong, cô còn tặng cả trường một bài hát rất hay. Chúng tôi dự lễ kỉ niệm với lòng tự hào về truyền thống tốt đẹp của trường.

Ra về rồi mà lòng tôi còn cảm thấy luyến tiếc. Ngồi trên xe, tôi hồi tưởng lại những gì vừa xảy ra. Thật tuyệt vời! Tôi mong sẽ còn có dịp quay lại trường. Tôi cảm thấy mình cần phải sống sao cho xứng đáng với những người đã không tiếc sức mình để tôi và các bạn có được tri thức như ngày hôm nay.